

ne bom slovenskemu narodu koristil — s pesom! Oh, dobljeno je pekčče spoznanje... Ali ne velja po pravici tudi o meni:

Tako še mlad,
Pa vže nesrečen,
Pa vže brez nad?

Najlepši up moje mladosti — strt z jedno samo drobno vrstico!

Tovariš je videl moj duševni boj. Prijel me je sočutno za roko ter rekel:

„Ivan, razburjen si, pojdiva na Homerovo!“

Homerovo imenujeva neko vino v Permetovi gostilni tam v Špitalskih ulicah, in to radi njegove izvirnosti. Sploh sva se navadila letos vsako reč, ki je najizvirnejša, najboljša, nazivati s pridevkom: Homerov, n. pr. Homerova pesem, Homerov junak, in tako tudi — Homerovo vino. Poklicala sva ga pol litra in — molčala. Slednjič me opozori prijatelj na sliko sv. Pavla gori nad menoj, in pod sliko je bil napis:

Sanct Paulus war ein Medicus,
Er schrieb an den Timotheus:
„Um deines schwachen Magens willen
Sollst du den Durst mit Wein dir stillen.“
Er war ein Mann nach uns'rem Fuss,
Hoch lebe sanct Paulus der Medicus!

Ta napis naju je navdušil, da sva poklicala še jedno merico. Tolik je vpliv lepe pesmi, sploh lepega slovstva! Toda vsaka prevzetnost se kaznuje, tudi najina se je. Hotela sva plačati, iskala denar po žepih, pa oba skupaj nisva imela dovolj. Kaj storiti? Zastaviti ure? Kje jo imaš? Tu stori prijatelj Gruden Homerov sklep: ti me počakaj tukaj, jaz grem pa domov gospodinjo prosit, da mi posodi. In izmuzal se je, jaz pa sem ostal sam. Ker ga le dolgo ni bilo, jela se je natakara bati, da bi je še jaz ne popihal. Vstopila se je blizu vrat in me merila z očmi. Nisem se upal niti ganiti. Zdelo se mi je, kakor da vidi tudi natakara v meni — propalega pisatelja. — Oh, koliko sramote jeden dan! Slednjič prikrevsa tovariš. Plačava in odideva. V veži srečava — Levstika, ki tudi zahaja v to gostilno, morda radi iste Homerovine. Šla sva drug mimo drugega — jeden največjih pisateljev slovenskih in — jeden, ki je s svojim prvim spisom prišel v — koš! To je lepa primera kontrasta, nasprotja, kaj ne?

Oh, prijatelj, z neko bridko ironijo, s sarkazmom ti pišem te vrstice. V srcu pa je vendar-le hudo, da brez miru okrog divjam...

In ni ga mesta vrh zemljé,
Kjer bi pozabil to gorjé!

Tvoj

Ivan.

Vrnitev.

Aj, ti ljubica,
Kak zločesta si!
Lažeš mi samó,
Da nevesta si.

Pa na pir me svoj
Vabiš že nocoj,
In harmoniko
Vzamem naj s seboj?

Še okliče naj
Trikrat naju prej
Novi kapelan:
Ali — o povéj! —

Kaj pomeni naj
Okrog usten smeh,
A taisti hip
Solza ti v očeh?

Ah, ta čudni smeh —
Ti nezvesta si!
Solze te v očéh — —
Ti nevesta si!

Pri vojakihi, da,
Dolga leta tri,
Kaj se vse domá,
Láhkó premeni!

Sosed je umrl,
Mož najlepših let.
Bogme ní imél
Jih ni trideset.

In krčmarjev konj
Tudi je dostál —
Káka lepa to
Bila je žival!

Srečni vi ljudjé,
Veselite se!
Kaj vam ptuja bol?
Zavrtite se!

In ponosni hrast
Stari za vasjó,
Tudi več nikdár
Zelenél ne bó —

Pa kakó ljubáv,
Nežna rožica,
Slaba vstrájala
Bi ubóžica?

Ah ljubáv! — — Nocoj
Naj na pir grem tvoj?
In harmoniko
Vzamem naj s seboj?

Glasno péval bom,
Glasno sviral bom,
Smrtno pesem si —
Saj umiral bom!

Gojko.